

FORMA MINORUM

Kedves Testvérek!

Megkésett ez a tavaszi szám, de nem nevezem át, mert lesz nyári is.

Ennek az évnek a tavaszán sajátos nagybőjttel készített elő minket Krisztus Urunk, szenvedésének, feltámadásának és a Szentlélek eljövételének ünnepére. Segített befelé fordulni a vírus okozta karanténba helyezve minket. Remélem sikerült valóban befelé fordulva találkozni Vele, és nem „befordulva” saját nehézségeinkre, esetleg magányunkra koncentrálni. Sokunknak volt ez az idő Piroska testvérünk találó kifejezésével élve: „máriaidő” így, egybeírva. Nekem egyszerre volt „máriaidő” és „mártaidő” és ezzel is sokan voltatok így gondolom, otthonról dolgozva, vagy eljárva próbáltatok megfelelni minden feladatnak itt is, ott is. Nélkülöztük közben a személyesen átélt szentmisét, a szentségek vételét. De nem nélkülöztük Isten jelenlétét! Sok segítséget is kaptunk ehhez atyáinktól is, átélhettük, hogy az internet jóra is használható.

Egy vicc szerint az ördög vigyorogva azt mondja a Mennyei Atyának, hogy: ha-ha, a nagy ünneped idejére a vírus miatt bezárattam az összes templomodat! Mire az Atya mosolyogva: **én viszont templommá tettem a hívő emberek otthonait!**

Igen, ha elfogadtuk ezt a helyzetet, elmélyülhettünk a hitünkben is, talán egészen más szinten is át tudtuk élni a szent liturgiák üzenetét is. Talán „lefékeződünk” s újra tanultunk imádkozni is. Ehhez kerestem segítségeket az irodalomban és a tanításokban is, remélem utólag is segítve ezzel.

Székely János atya (akkor még nem püspökként) minden bibliikum órát egy verssel kezdett. Imák voltak ezek akkor is, ha formailag nem voltak azok. Most én is ezt a metódust követem, imádkoztatók velem a verseket is!

Szeretettel: Mária nővéretek

104. szám 2020. tavasz

Komáromi Mária ofs képzési felelős:
Bevezető

Szent Ferenc atyánk imája

Ady: Az Isten kereső láрма

Komáromi János grafikája: Ima

Ferenc pápa az imáról

Hajdú Zoltán Levente: Imádság
Valakiért

Versegi Beáta Mária nővér: Találkozni
jött a Feltámadott

Reményik Sándor: Üres templomban

Fr R. Cantalamessa ofmcap írása

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ferenc Mária nővér: Emberré lett
imádság – részlet

Fr Berhidai Pius ofm: Hogyan
kampányolt Szt Ferenc az Euch. méltó
tisztelétéért

Erdő Péter úrnapi homiliája

Sík Sándor: Te Deum

„Mindenható, fölséges és jóságos Úr, Tiéd a dicséret, dicsőség és imádás, és minden áldás.

Mindez egyedül Téged illet, Fölség.

És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja. ...Dicsérjétek az Urat és áldjátok, és mondjatok hálát neki. És nagy alázatosan szolgáljátok!” Szt.Ferenc: Naphimnusz (Sík Sándor fordítása)

Ady Endre: Az Isten-kereső lárma

Neved sem értem, Istenem,
De van két, árva, nagy szemem
S annyi bolondot látok,

Hogy e sok bolondságból
Nagy ijedelmemben,
Uram, hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De, hajh, egyik se volt elég:
Szívemben, idegeimben
Kiabáló, nagy lárma
Téged keres, Fölség,
Isten, a tied minden.

Ferenc pápa katekézise az imádságról: Az ima megvilágítja szívedet és arcodat!

A *teremtés misztériumáról* fogunk elmélkedni. Az élet, maga az a tény, hogy létezőnk, megnyitja az ember szívét az imádságra.

A Biblia első oldala egy nagy hálaadó himnuszra emlékeztet. A teremtés elbeszélést refrének tagolják, melyek folytonosan hangsúlyozzák minden létező jóságát és szépségét. Isten, az ő szavával, életre hív, és így minden létezőt kap. Szavával elválasztja a fényt a sötétségtől, elrendeli a nappal és az éjszaka váltakozását, az évszakok egymásra következését, színpalettát nyit a növények és állatok sokféleségével. Ebben az élőlényektől túlaradó erdőben pedig, mely gyorsan legyőzi a káoszt, utolsóként megjelenik az ember, és ez a megjelenés hatalmas ujjongást vált ki, mely növeli az elégedettséget és az örömet: „Isten látta, hogy amit alkotott, nagyon jó” (Ter 1,31). Jó és egyben szép: az egész teremtés szépsége látható válik!

Elsőként a teremtés szépsége és misztériuma érinti meg az ember szívét és készíti őt imára (vö. *Katolikus Egyház Katekizmus*, 2566). Így szól a nyolcadik zsoltár: „Bámulom az eget, kezéd művét, a holdat és a csillagokat, amelyeket te rögzítettél. Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz rá?” (Zsolt 8,4–5). Az imádkozó ember szemléli a körülötte lévő létezők misztériumát, látja a fölötte feszülő csillagos égboltot – melynek mérhetetlen méreteit az asztrofizika ma megmutatja –, és azon tűnődik, micsoda szeretettervnek kell e hatalmas mű mögött lennie. És mi az ember ebben a végtelen tágasságban? „Szinte semmi” – mondja egy másik zsoltár (vö. Zsolt 89,48): egy lény, aki megszületik, egy lény, aki meghal, egy roppant törékeny lény. Mégis az egész világegyetemben az ember az egyetlen lény, aki tudatában van ennek a túlradó szépségnek. Egy pindurka lény, aki megszületik, meghal, ma még létezik, holnap már nincs, az egyetlen, aki tisztában van ezzel a szépséggel. Mi tudatában vagyunk ennek a szépségnek!

Az ember imája szorosan kapcsolódik az ámulat, a csodálkozás érzéséhez.

Az ember végtelen kicsiny, ha a világegyetem méretéhez viszonyítjuk. Legnagyobb vívmányai is elég csekélynek tűnnek... De az ember mégsem semmi. Az imában ellenállhatatlanul előtérbe kerül az irgalom érzése. Semmi sem létezik véletlenszerűen: az univerzum titka abban a jóindulatú pillantásban rejtőzik, melyet valaki megláthat szemünkben. A zsoltár kijelenti, hogy alig teremtettünk kisebb Istennél, a dicsőség és tisztesség koronáját kaptuk (vö. Zsolt 8,6). Az Istennel való kapcsolat az ember nagysága: a trónra emelése. Természetünkénél fogva szinte semmik, kicsinyek vagyunk, de hivatásunknál, meghívottságunknál fogva a nagy király gyermekei vagyunk!

Közülünk ezt sokan megtapasztalták. Ha az élet viszontagságai, minden keserűségükkel, olykor azzal a veszéllyel járnak, hogy elfojtják bennünk az imádság ajándékát, akkor

elég feltekinteni a csillagos égre, szemlélni a naplementét vagy egy virágot, hogy lángra lobbantsuk a hálaadás szikráját. Talán ez a tapasztalat lehetett a Biblia első oldalainak alapja.

Amikor a nagy bibliai teremtés elbeszélést megfogalmazták, Izrael népe nem éppen boldog időkben élt. Egy ellenséges hatalom elfoglalta földjét; sokakat elhurcoltak, az emberek rabszolgaként éltek Mezopotámiában. Nem volt többé hazájuk, sem templomuk, sem társadalmi és vallási életük, semmijük sem maradt.

Mindazonáltal a nagy teremtés elbeszéléstől kezdve valaki újra elkezdett rátalálni a hálaadás okaira, elkezdte dicsérni Istent a létezésért. Az ima a remény első ereje. Imádkozol, és a remény nő, halad előre. Azt mondanám, az ima megnyitja az ajtót a remény előtt. A remény megvan, de az imámmal kinyitom előtte az ajtót. Mert az ima emberei őrzik az alapigazságokat; ők azok, akik ismételtetik – mindenekelőtt maguknak, majd mindenki másnak –, hogy ez az élet, minden baja és megpróbáltatása ellenére, nehéz napjai ellenére, tele van kegyelemmel, melyen csak ámulhatunk. És mint ilyet mindig védenünk és vigyáznunk kell!

Az imádkozó férfiak és nők tudják, hogy a remény erősebb a csüggedésnél. Hiszik, hogy a szeretet erősebb, mint a halál, és egy napon biztosan diadalmaskodik, még ha olyan időben és oly módon is, amelyet nem ismerünk. Az ima emberei visszfényt hordanak arcukon: mert a nap a legsötétebb napokon is megvilágítja őket.

Az ima megvilágít téged: megvilágítja lelkedet, megvilágítja szívedet, és megvilágítja arcodat. Még a legsötétebb időkben is, még a legnagyobb fájdalmak közepette is!

Mindannyian örömhordozók vagyunk. Gondoltál már erre? Hogy te örömhordozó vagy? Vagy inkább rossz, lehangoló hírek hordozója akarsz lenni? Mindannyian képesek vagyunk örömet vinni. Ez az élet Istentől kapott ajándék: túl rövid ahhoz, hogy szomorúságban és keserűségben éljük le. Dicsérjük Istent, egyszerűen örülve annak, hogy létezőnk! Tekintsünk a világmindenségre, pillantsunk a szépségekre, de nézzünk keresztjeinkre is, és mondjuk: „De te létezel, te ilyenek teremtettél bennünket, önmagadnak teremtettél!” Meg kell éreznünk szívünk nyughatatlanságát, mely arra készlet, hogy köszönetet mondjunk Istennek és dicsérjük őt! A nagy királynak, a Teremtőnek a gyermekei vagyunk, és képesek vagyunk kibetűzni az ő kézjegyet az egész teremtésből; abból a teremtésből, amelyet ma nem védelmezünk, de amelyen ott van Isten kézjegye, aki azt szeretetből alkotta. Segítsen az Úr, hogy ezt egyre jobban megértsük, és vezessen arra, hogy „köszönöm”-öt mondjunk: és ez a „köszönöm” egy gyönyörű ima! *Fordította: Tózsér Endre SP Forrás: Magyar Kurír*

Hajdú Zoltán Levente:
Ímádság Valakiért

Uram,
bár ő szólítana téged!
Bár nyílna a lelke, a szíve,
és indulna, lépne feléd!
De látod, még fájdalmát
magába záródva hordja,
s bár Te figyelsz rá,
ő nem emeli még rád
a tekintetét.

Engedd, hogy szóljak
érte, helyette!
Engedd, hogy kérjem
kegyelmedet!
Mert hiszem, hogy nincs
az a félelmes mélység,
hol jelen ne volna,
nincs az az ember,
kihez ne szólna
megmentő szereteted.
Ámen

mke

Találkozni jön a Feltámadott – Versegi Beáta-Mária írása (2020 04 20)

*„Törvényemet bensejükbe adom és a szívükbe írom.
Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek.” (Jer 31,33)*

Templomaink homlokzatán és közösségi épületeinken szerte az országban ki vannak függesztve plakátok és molinók, melyeken nagy betűkkel szerepel a felirat: „Találkozz Jézussal Budapesten!” Az elmúlt években, hónapokban egyre inkább átitatta Katolikus Egyházunk életét a kongresszusi készüllet. Közös szentségimádások, a missziós kereszt körüli imaösszejövetelek, találkozók, konferenciák, lelkigyakorlatok által erősödhetett a hitünk, elmélyülhetett lelkiéletünk. Ezek az alkalmak lehetővé tették, hogy találkozzuk egymással és az eucharisztikus Jézussal. A kisebb-nagyobb létszámú összejövetelek arra is felkészítettek bennünket, hogy egy még népesebb találkozón, a kongresszuson is részt vegyünk.

A készüllet ideje alatt az egyházi év ünnepei is új fényben jelentek meg számunkra. Lépésről lépésre fedezhettük fel az Eucharisztia titkát. Az eucharisztikus Jézus által újraértelmezhattük istenkapcsolatunkat, családi és házassági kapcsolatainkat, a hitoktatási módszereket és a

legkülönbözőbb feladatainkat: egyszóval életünk és imádságaink értékét, titkát újraértelmezhetjük az Eucharisztia fényében.

Mondhatjuk, hogy vitt bennünket a lelkesedés, a lendület. Hiszen bárhogyan viszonyultunk is a kongresszussal kapcsolatos szervezéshez, valamennyiünk közös élménye lehetett, hogy reflektorfénybe került az eucharisztikus Jézus. Ő, aki keresztény katolikus identitásunk sarokpontja, forrás és csúcs számunkra. Lehetünk olyan emberek, akik az Eucharisziához való ragaszkodásunkat és szeretetünket szívesen fejezik ki nagylétszámú ünneplő közösségben. Vagy olyanok, akik számára inkább az az otthonos, ha kis közösségben, csendes, visszafogott áhítattal veszik körül az Eucharisziát. Ám lelki alkatunktól függetlenül mindannyian elmondhatjuk magunkról, hogy a szentmise, az eucharisztikus jelenlét valamiképpen hatással van ránk, vonz, éltet, táplál bennünket. Ezért találtunk otthonra a Katolikus Egyházban.

Most, a kongresszusi készület célegyenesébe érve, mintha kihúzták volna a talajt a lábunk alól. Olyan helyzetben találtuk magunkat, amit korábban még nem tapasztaltunk. Mivel korábban soha nem éltünk át ilyet, szükségszerűen járatlan utakon kell elindulnunk. Ma azok is megélik az eszköztelenséget, a tehetetlenséget, akik eddig a szellemi, lelki, fizikai biztonságot adták nekünk.

Az online világban új erővel kapcsolódunk egymáshoz. Elmélkedések, imádságok közvetítései révén sok támogatást kapunk lelkipásztoroktól. Jó olvasni higgadt szakemberek értékeket felmutató írásait. Jó érzékelni sokak jóságát és nagylelkűségét. Ám az értékek keresése közepette is átéljük az elszakítottságot, az izolációt, a bizonytalanságot, az aggodalmat. Nincsenek nyilvános szentmisék, nem vehetjük magunkhoz az Eucharisziát, és nem ünnepeket hitünk legnagyobb titkát közösségben, felszabadult örömmel, a húsvéti liturgiák által. Azt is kérdezhetnénk: Mégis milyen húsvét az idejé? Hogyan találkozunk Jézussal, ha nem lehetünk vele abban, ami számunkra a legfontosabb? Hogyan ihatunk a forrásból, ha nem mehetünk a közelébe?

Az idejé nagybőjti út is bevezetett bennünket a húsvét titkába, és élővé tette az Eucharisztia titkát. Igaz, egészen másként, mint ahogyan tanultuk, megszoktuk, begyakoroltuk.

Az idejé húsvéton mintha meghívást kaptunk volna arra, hogy a szent sírt ne a templomainkban díszítsük fel, és ne ott hódoljunk előtte, hanem önmagunkban fedezzük fel. A szent sír az a hely és az a lélektani tér, ahol az élet legyőzi a halált. Engedjük, hogy a lelkünk legbenső kamrája váljék a szent sír helyévé. Itt vannak sötétségeink, aggodalmaink, az étellel és a halállal kapcsolatos szorongásaink. De itt van az a mély tudásunk is, hogy létezik az Örökkévaló. Itt, a mélyben tudjuk, hogy a szeretet erősebb, mint a halál. Tudjuk, hogy láthatatlan szálakkal vagyunk összekapcsolva Istennel és egymással. Bizonyosságunk van arról is, hogy semmi sem választhat el bennünket Isten szeretetétől, még a szorongásaink, a félelmeink, a tehetetlenségünk sem lehet akadály neki. Húsvéti gyertyánk az idejé évben éppen itt, a lelkünk benső kamrájában gyullad meg. Felidézhetjük a pap szavait, aki a húsvéti gyertyát a következő imádság kíséretében jelöli meg: „Jézus Krisztus tegnap és ma. Ő a kezdet és a vég, ő az alfa és az ómega, övé az idő, és övé az örökkévalóság. Övé a hatalom és a dicsőség mindörökkön-örökké.” Becsukhatjuk egy pillanatra a szemünket. Figyelhetünk bensőnkbe, és szemlélhetjük ott a húsvét szelíd fényét. A gyertya lángja a lelkünk mélyén Isten jelenlétéről beszél. Ő jelen van bennünk. Találkozni akar velünk, ott, ahol vagyunk. Mintha Jézus azt mondaná nekünk: „Tudom, hogy találkozni akartál velem. Most azonban én jövök el, hogy találkozzak veled. Lélekben és igazságban, a te lelked szentélyében, benső

szobádban. Hisz feltámadtam és élek. Át tudok lépni zárt ajtókon és falakon. Hiszen semmi nem választhat el a szeretetemtől. Mindent átfogó jelenlétemtől.”

Amikor a szentmisét a televízión vagy interneten keresztül követjük, nem szükségszerű, hogy csupán egy közvetítés nézői legyünk. Részt is vehetünk a szentségi történésben, még ha távolról is. Úgy tekinthetünk magunkra, mint egy-egy falatka kenyérre, darabka ostyára, kortynyi borra. Kérhetjük a kegyelemet, hogy bennünk is történjen a szentmise, amit éppen nézünk. Mondhatjuk: „Jézusom, Szentlelked kegyelmével add, hogy lélekben és igazságban kapcsolódjak a szentmiséhez. Fogadj el, szentelj meg és formálj. Nem vagyok több, mint egy falat kenyér és mint egy korty bor, de ami vagyok, legyen egészen a tiéd! Szentlelked által tedd meg, hogy bennünk és közöttünk az Eucharisztia titka életre váljék.”

Az idei nagybőjti út is bevezethetett bennünket a húsvét titkába, és élővé tehetette számunkra az Eucharisztia misztériumát. Egészen közel hozzánk, és egészen másként, mint eddig. Felkínálja nekünk, hogy éltető kenyér, az ünnep örömeinek és vigasztalásának bora legyünk egymás számára. Az idei húsvéton talán arra voltunk meghívva, hogy az élet értéke és az örök élet reménye éppen az emberi törekenységünkön keresztül váljék érzékelhetővé környezetünk, sőt, önmagunk számára is. A feltámadt Jézus a mi szeretetünk és reményünk által kívánja megmutatni magát, így akar vigasz lenni mindannyiunk számára.

Forrás: Magyar Kurír

Reményik Sándor: Üres templomban

Így szoktam ezt: ha száll az alkonyat,
Az üres templomba besurranok.
Egy lélek, aki Istent látogat.
A szentek komoly arca rámragyog.

Ha násznép járt ma itt: feledve rég, -
És mise sincs, se karinges papok,
Az oltáron két öröklámpa ég,
Az Istenemmel egyedül vagyok.

A templom üres, a lelkem tele.
Megértjük egymást, pedig nincs szavunk,
Itt állok, szemben állok Ő vele
S nem látja senki, hogy együtt vagyunk.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalma
Csak fürkészem a nagy Akaratot;
Úgyis addig állok, míg Ő akarja
S ha nem akarja: összeroskadok.

Olyan végtelen áhítat fog el,
Mintha erdőben néznék csillagot,
Ahol az örök, ős csend ünnepel, --
Pedig - csupán egy templomban vagyok.

Fr. Raniero Cantalamessa ofmcap: A 2020-as Pünkösdi előkészület idejére
(nekünk is szól!)

Az Apostolok Cselekedeteiben a következő jelenetet olvashatjuk Pál életéből:

„A nép is ellenük fordult. A bírák lehúzták róluk a ruhát, és megvesszőztették őket.²³Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, s megparancsolták az őrnek, hogy jól vigyázzon rájuk.²⁴Ez a kapott parancs értelmében a belső börtönbe zárta őket, és a lábukat kalodába szorította.²⁵Pál és Szilás éjfélkor imádkoztak és zoltárt énekelve dicsőítették az Istent, a foglyok meg hallgatták őket.²⁶Hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy a börtön alapjai megremegek. Az ajtók mind kinyíltak, és mindenkiről lehullott a bilincs.” (ApCsel 16,22-26)

Szakadt ruháikkal, sebekkel borítva egész testükön, és lábaikon béklyókkal Pál és Szilás nem segítségért imádkozott Istenhez, hanem ehelyett dicsőítő énekeket zengtek Istennek. Micsoda üzenet ez a Katolikus Karizmatikus Megújulás tagjai számára ezekben az időkben! Pál és Szilás példája arra hívna minket, hogy legalább Pünkösdig tegyük félre a koronavírusról szóló vitákat, vagy legalább ne ezen múljon minden. Ne szomorítsuk el a Szentlelket azzal, hogy kevésbé tartjuk őt fontosnak vagy erőteljesnek, mint a vírust.

Továbbá Pál és Szilás példája arra is hív minket, hogy himnuszokat énekeljünk Istennek. Lehet, hogy ez abszurdnak, vagy nehezen elfogadhatónak tűnik, főleg azok számára, akik a saját bőrükön tapasztalják ennek a pusztító csapásnak a hatásait, de hitben mégis lehetséges számunkra. Szent Pál azt hirdeti, hogy „Istenben minden a javukra válik azoknak, akik szeretik őt” (Róma 8,28). Ha minden a javunkra válik, kivétel nélkül, akkor a mostani járvány is! Szent Ágoston mélyreható magyarázatot ad ennek az okát vizsgálva: „A mindenható Isten, mivel Ő a legfőbb jó, semmiképpen sem adna teret műveiben a rossznak, ha nem volna annyira mindenható és jó, hogy még a rosszból is jót tud kihozni.” (Szent Ágoston: Enchiridion de fide, spe et caritate 3, 11 – KEK 311.)

Nem azért a problémaért dicsőítjük Istent, ami az egész emberiséget a térdére kényszerítette, hanem azért dicsőítjük, mert biztosak vagyunk abban, hogy Isten képes jót kihozni ebből a mérhetetlen rosszból számunkra és a világ számára. Pontosan azért dicsőítjük, mert meg vagyunk győződve arról, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra válik, és végső soron azoknak, akiket Isten szeret! Zavarba jövök, amikor erről beszélek, mert nem tudom, hogy én magam egyáltalán képes lennék e rá, de Isten kegyelme képes rá, sőt még többre is. A Nagypénteki Szentbeszédben a Szent Péter Bazilikában, próbáltam megnevezni néhányat azok közül az előnyök közül, amelyeket Isten már kihozott ebből a rosszból: ébredés annak az illúziójából, hogy képesek lennénk magunkat megmenteni, a szolidaritás készségének növekedése, és némely testvérek hősiessé tettekre való indíttatása, amely a jelen krízishelyzet következtében mutatkozott meg. Amit még most hozzátennék ehhez: a vallás iránti fogékonyság és az ima szükségességére való ráébredés. A rendkívüli figyelem Ferenc pápa gesztusaira és szavaira -- akár a Katolikus körökön kívül is -- ennek a jele.

Ugyanaz a Szent Pál azt tanácsolja a Tesszalonikieknek: „Mindenért adjatok hálát” (1Tessz, 5,18). A dicsőítés és a hálaadás, a doxológia (dicséret) és a hálaadás az ember első két

legfontosabb szerepköre Isten felé. Az áteredő bűn, ami az apostol szerint minden más bűn forrása, elutasítja ezt a két attitűdöt: „Nincs hát mentségük, mert fölismerték az Istent, mégsem dicsőítették (doxazein) Istenként, s nem adtak neki hálát (eucharistein), hanem belevesztek okoskodásaikba és érteni nem akaró szívük elhomályosult.” (Róma 1,20-21)

Ebből következik, hogy a bűn konkrét ellentéte nem is az erény, hanem a dicsőítés! Isten dicsőítése a jelen helyzet dramatikus körülményei között a hit jele, mégpedig legmagasabb fokára emelve. Jézus, miután lecsendesítette a tengert nem azért tett szemrehányást az apostoloknak, hogy nem ébresztették fel korábban, hanem azért, mert nem volt elég hitük. Ez egy lehetőség számunkra a Katolikus Karizmatikus Megújulásban, hogy térjünk vissza a kegyelem folyamának legtisztább forrásához: a keresztyén világ többi része a kezdetektől fogva a dicséret embereiként és halleluját kiáltókként beszélt rólunk.

Nem voltunk egyedül. A pünkösdi testvéreinknek is ugyanezek voltak a tapasztalatai. Az egyik legszelesebb körben olvasott könyv a Megújulásban David Wilkerson: Kés és Keresztje után Merlin Carothers „A börtöntől a dicsőítésig” c. könyve. A szerző nem csak felhívja a figyelmet a dicsőítés fontosságára, de a Szentírással és tapasztalatokkal a kezében igazolja csodatévő erejét is.

A Szentlélek legnagyobb csodáit nem könyörgésekre válaszul kaptuk, hanem a dicsőítésünkre adott válaszként. Hasonlóakat olvashatunk a három fiatal zsidó esetében, akik miután a tüzes kemencébe vetették őket, egy hangon Istent magasztalva és áldva énekelni kezdtek, ugyanazt a himnuszt, amivel a Laudes is kezdődik minden vasárnap és ünnepnapon: „Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene...” (Dániel 3,23). A dicsőítés legnagyobb csodája az, ami azzal történik, aki gyakorolja, kiváltképpen a megpróbáltatások során, mivel megmutatkozik rajta keresztül, hogy a kegyelem erősebb volt a természetnél.

Pál és Szilás börtönből való kiszabadulásának csodája - és a három ifjú csodája a kemencénél - különféle körülmények között és rengeteg módon megisméltődött, szabadulás betegségből, drogfüggőségből, tévtanításokból, nehéz múltbéli terhektől...„Próbálj meg hinni” - ezt a tanácsot adta Carothers az olvasóinak.

Tehát fojtsuk bele a vírust egy dicsőítés-tengerbe, vagy legalább próbáljuk meg. Egyesítsük magunkat az egész Egyházzal, amely a Szentmise Gloriájában ezt mondja: „Dicsőítünk téged, áldunk téged, imádunk téged, magasztalunk téged, hálát adunk néked nagy dicsőségedért.” Ebben az imában nincs könyörgés, egyedül dicséret!

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezettél;
szökni akartam, nem engedté, l,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalmmam;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Emberré lett imádság – Az evangéliumi élet és átalakulásunk Krisztusba a Megtestesülés misztériumának fényében Ferenc Mária nővér előadása – részlet

A teljes előadás Szécsényben hangzott el, 2001. máj. 12-én, az FVR és Klarissza nővérek találkozásán

„A Názáreti Mária, Klára és Ferenc nyomán mi is magunkban hordozhatjuk tiszta és alázatos életben az Igét, és „szent cselekedetekkel”, evangéliumi életünkkel „a világra szülhetjük”, láthatóvá tehetjük Őt.

Ezt az életmódot, melyet az **életté lett imádságnak** is nevezhetünk, csak egy bizonyos ritmusra sajátíthatjuk el: az imádság órái, a belülré irányuló hosszas figyelem, a szerető odafigyelés mértékében.

Ennek útját különböző életformáink szerint járhatjuk, de az alap és a lényeg ugyanaz.

Senki sem teheti meg helyettünk. Megjelölnék néhány pontot, melyeken keresztül átalakulásunk vezethet.

Ez az Istennel való átalakító találkozás, mely mindig kegyelmi, ingyenes ajándék, ám melyet Isten minden embernek szánt különböző formákban, ez a célja minden imádságunknak, lelki gyakorlatunknak. Egy keresztény számára, aki a ferences úton jár, el kell fogadnia egy előkészítő munkát: engedje elveszteni életét, azt az énjét, mely görcsösen ragaszkodik a sikeres élethez a világban, és aki egyedül ebből a külsődleges gazdagságból meríti erejét, önbizalmát, és tartja értékesnek életét. Ezt pedig csak az Élő Istennek bennünk mélyen lakó jelenlétével való találkozás teszi lehetővé. Ez *a szántóföldbe rejtett kincs*, melyet Szent Klára szerint *a szegénység karjaival*, azaz benső szabadsággal fogadhatunk be. És ez a kincs egyszerre Isten bennünk élő jelenléte és a saját lelki mivoltunk. Ahhoz, hogy *„lakjuk saját szívünket, saját magunkat”*, mint Szent Benedek az ő subiacoi remeteségében, állandóan késznek kell lennünk arra, hogy szakítsunk önmagunkkal, szabaddá váljunk az egzisztenciális sikerre összpontosító „ego”-nk hatalmától.

(Erre tökéletes példa Szent Ferenc életéből a leprásnak adott csók.)

- Az első és számunkra legalapvetőbb az Isten színe előtt töltött idő az **imádságban**, ahol szóval, de még inkább egyszerűen a szív odafordulásában ismerjük meg egyre inkább Urunkat és az Ő minket éltető akaratát.
- Szoktatnunk kell szívünket a csendhez, de engednünk kell azt is, hogy **Isten Igéje**, a Szentírás szavai is egyre inkább átjárják szívünket.
- **Emberi kapcsolataink** szintén nyitott ajtók az istentapasztalat felé, sőt benső életünk legjobb ellenőrzési pontjai. Hiszen *„annak jele, hogy szeretjük testvéreinket, az, hogy szeretjük Istent és megtartjuk parancsait”* - mondja Szent János. Jézus, az Ő Szentháromságos tapasztalatával élte földi életét is, tehát állandó kapcsolatban. Ez azt is mondja, hogy kapcsolataink forrása számunkra is Isten. Erre ráébredni, és ezt egyre tökéletesebben megélni életprogramunk, és minden emberi élet beteljesedése. Ebben a dimenzióban emberi kapcsolataink igen magas követelményeket állítanak elénk. Csak akkor tudunk hitelesen krisztusivá lenni, ha úgy, mint Ő, mi is mindent Isten szerint, az Atyával való elsődleges kapcsolatban élünk. Ezt jelenti Ferenc imája: *„Istenem, és minden Őbenne.”* Ez Jézus imája: *„Atyám, a Tied voltak, és Te nekem adtad őket”*. Mindig először Isten, és mi csak utána... mi Őbenne és Őérte: Egyedül Isten... és minden egyéb Őbenne. Ez az istenkapcsolat növeli bennünk az emberi kiegyensúlyozottságot, és apránként elvezet a Krisztusban való nagykorúságra. Így tesz minket a szó teljes értelmében vett Emberré. De ennek feltétele, hogy hagyjuk magunkat megtisztítani minden kíváncsiságtól és kisajátítástól. Itt nagymértékben támaszkodtam saját Életszabályzatunk szövegére, de bátran állítom, hogy ez a megközelítési mód nem csupán szerzetesi közegben élhető. A házasság maga is képe a Szentháromságos kapcsolatnak, ahol végbemegy a kettő egyesülésében az én elvesztésének és ugyanakkor az egyén igazán személlé válásának paradoxona. Ebben a perspektívában a házasság, két személy kapcsolata a kibontakozás legerősebb pillanataiban épp úgy, mint a legmélyebb válságokban, hirtelen Isten jelenlétébe helyezheti őket, Aki maga a Szeretet.
- Az Istennel való találkozás helye lehet a **természet** is, és ez oly alapvető része a ferences lelkeségnek. Itt egyszerre élhetjük meg, hogy a szépség egyszerűsége megérinti szívünket,

és bevezet a szavakon túli Isten-dicséretbe, hogy ingyenesen és érdek nélkül vagyunk jelen a természet ölné, aki várja Isten fiainak megnyilvánulását. Itt, pl. egy erdő csendjében felfedezhetjük azt az Életet, mely minden élet háttérében ott húzódó végső valóság.

• De van más állomás is: a **művészettel**, az alkotott szépséggel való találkozás is átalakíthatja életünket, elvezethet Istenhez. Természetesen onnantól kezdve, amikor ez a megosztott szépség nem korlátozódik csupán a formák keresésére, hanem a „benső létre, az isteni áttetszőségére” összpontosít. Tökéletes példái ennek az ikonok, a liturgia, a gregorián ének, de a többi, hagyományos értelemben nem szakrális művészet is.

Ebben az értelemben szemlélve a Megtestesülés misztériumának életünket alakító tanítását, azt mondhatjuk, hogy földi életünk valódi, felülről-belülről való születésünk helyévé válik, a **mindennapi életnek** pedig számos, sőt minden pillanata alkalmat ad, hogy ezen dolgozzunk. A szerzetes célja Cassianus szerint törekvés a „*puritas cordi*” elérésére. A szívnek ez a tisztasága egész valónknak a tisztaságában mutatkozik meg, amit nem morálisan, hanem annál sokkal súlyosabban, ontológiailag, azaz a Lét szintjén értünk.

„Virrasztó” névvel illették azokat a sivatagi atyákat, akik a szív éberségére hívtak állandóan.

„Légy szíved kapusa... és kérdezd meg minden gondolattól: A mi pártunkon állsz, avagy az ellenségeken?”.

Mert „...sokan leselkednek ránk a bennünk lévő sokak közül belülről, hogy elvegyék, elhódítsák szabadságunkat”, szabadságunkat, hogy Igen legyünk az Atya számára és fiak a Fiúban.

Vajon ez az átalakulás mennyire szól nekünk, mint egyénnek, mennyire az Egyháznak és a világnak? Úgy gondolom: ebben a benső szegénységben, ahol arra törekszünk, hogy Isten legyen mindenünk és minden csakis Őbenne, nem csupán saját tökéletességünket keressük. Nem is csupán egy spirituális elit visszavonult életét kitöltő, misztikusnak nevezett s így rögtön a mindennapoktól elszakított, ott meg nem élhetőnek definiált élményről van szó. Nem! Bár ez az élet valóban misztikus, hiszen maga az élet az, így élni, egy keresztény számára állapotbeli kötelesség, saját önazonosságának megélése. Úgy gondoljuk, hogy ezen az átalakuláson, életen keresztül, és abban a közösségben, amit Egyháznak nevezünk sajátos módon beléphetünk a teremtésének célja, a saját igazi beteljesülése felé haladó emberiség dinamikájába, mert ez egy testvériesebb világra vágyódik. *(az eredeti előadásban hivatkozások, lábjegyzetek is vannak, ezeket technikai okokból kihagytam. A szerk. megjegyzése)*

Fr Berhidai Pius ofm provinciális : Hogyan kampányolt Szent Ferenc az Eucharisztia illő tiszteletéért? Elhangzott a Katolikus Rádióban

Szent Ferenc életéből minden embert más és más érint meg, történelmi korszakokként is változik a szentről kialakított kép. Számomra nagy élmény volt, amikor Ferenc imádságait, leveleit olvasva rádöbbszem, hogy amikor az Eucharisziáról beszél, akkor elsősorban a saját korában élő katolikusokhoz beszél.

Azokhoz a hívekhez szól, akik elfelejtették, hogy Isten alázatosan közelít hozzánk. Ferenc föl akarta élesíteni az Eucharisztia-tiszteletet és hitünknek azt a titkát, hogy a feltámadt Jézus Krisztus az eucharisztikus színekben jelen van. Ez ma is érvényes és különösen aktuális tanítás.

Szent Ferenc megtérésének idejéből származó forrásokból azt olvashatjuk ki, hogy ő maga nagyon szenvedett attól, hogy miközben keresi Istent, nem látja. Ezért nagy felismerés és örömteli tapasztalat volt számára, hogy az Eucharisziában láthatja a láthatatlan Istent.

Ehhez kapcsolódik a teológiai megközelítése, amit örökül hagyott ránk, és amit az első intelméből kiolvashatunk. Rendalapítónk számtalan módon prédikálja és hirdeti, hogy minden szentmisében ugyanaz történik, ami Betlehemben történt: alázatosan közénk jön az Isten. Arra hívja fel a kisebb testvérek és minden hívő figyelmét, hogy ezt ünnepeljék.

Vegyék észre, hogy az Eucharisztia Isten ajándéka, aki az oltáron, a pap kezében mindennap úgy megalázza magát, mint ahogy annak idején: emberré lett és megtestesült Betlehemben.

Szent Ferenc életrajzának egyik fontos mozzanata a sokunk számára jól ismert grecciói jelenet, amikor úgy ünnepelte a karácsonyi megtestesülést, hogy megjelenítette az első betlehemi éjszakát. Ez valójában egy éjféli szentmise volt, ahol így együtt látta az Eucharisziát és az első betlehemet, amikor az Isten Fia emberré lett. Ez a látásmód az egyik fontos pontja Szent Ferenc Eucharisztia-tiszteletének.

A másik pedig az ebből következő gyakorlat. Szent Ferenc szabályos kampányt folytatott annak érdekében, hogy az Eucharisziához ne csak elméleti hozzáállásunk legyen, ne csak hittel gondolkodjunk róla, hanem gyakorlatban is vegyük körül tisztelettel. Ehhez hozzátartozik a templomok tisztántartása, a liturgia megbecsülése és a liturgikus eszközök tisztelete is oly módon, hogy azok lehetőleg drágák legyenek. Az a Szent Ferenc, aki az evangéliumra hivatkozva a szegénységet valósította meg élete minden területén, az Oltáriszentséggel kapcsolatban kiemeli, hogy mindennek, amivel az Eucharisztia érintkezik, drágának és nemesnek kell lennie.

Fontos felismerés volt számára az is, hogy ha a Jóisten kegyelme a szentségeken keresztül ér el minket, akkor a szentségeket is nagyon meg kell becsülnünk. Ha pedig a szentségeket megbecsüljük, és felismerjük, hogy a Jóisten azokon keresztül alázatosan közelít hozzánk, akkor a szentségek kiszolgáltatóit is tisztelettel kell öveznünk. Ferenc erre kéri is a híveket. Így fogalmaz: „Kötelességünk tisztelni és becsülni a klerikusokat, még ha bűnösök is, nem annyira önmagukért, mint inkább hivatalukért és Krisztus legszentebb testének és vérének szolgálataért, amelyet az oltáron megszentelnek, magukhoz vesznek és másoknak is kiszolgáltatnak.” *(Szent Ferenc második levele a hívőkhöz)*

Amikor Ferenc a maga korában fölszólalt az Eucharisztia-tisztelet érdekében, gyakorlatilag a negyedik lateráni zsinat (1215) reformjaival megegyező törekvésekről beszélt, sokszor még a kifejezések is megegyeznek. Ha elolvassuk a zsinat kánonjait, kiderül, hogy a korabeli eretnekmozgalmakra is reagáltak benne. Ferenc írásaiból azonban érzékelhető, hogy ő nem ellenpropagandát akart folytatni. Nem abból indult ki, hogy kik azok, akik nem hisznek, hanem egyszerűen rádöbbsent arra, hogy az Egyház életén belül milyen nagy kincs a miénk.

Az Oltáriszentségben egy örömteli ajándékban van részünk: vegyük észre benne Isten alázatát, aki jelen van és velünk van.

Szent Ferenc számára az Eucharisztia mindennapi életforrás volt. Amikor a Miatyánkot kifejti, a mindennapi kenyér kéréséhez a következőket teszi hozzá: „Mindennapi kenyérünket, a te szeretett Fiadat, a mi Urunk Jézus Krisztust add meg nekünk ma: annak a szerelemnek az emlékezetére, megértésére és tiszteletére, mellyel irántunk viseltetett, és azokéra, amiket érettünk mondott, tett és szenvedett.”

Ezek a szavak a szentmise misztériumait állítják elénk. Ferenc számára a mindennapi kenyér elsősorban az Eucharisztia volt. Szent Klára, Szent Bonaventura, Szent Paszkál és Szent Pio atya életében is ezt vehetjük észre.

Ezzel kapcsolatban két összefüggést szeretnék kiemelni a ferences hagyományból.

Az egyik, hogy az Eucharisztia tiszteletéhez mindig társul az egyéni istenkapcsolat szomjazása. Szent Ferenc már lelki útja elején rátalál egy imádságra, amit mi magunk is mindennap imádkozunk. Ez eredetileg egy Szent Kereszt-antifóna: „Imádunk téged, legszentebb Urunk, Jézus Krisztus, itt és a világon lévő minden templomodban, és áldunk téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot.”

Ferenc gyakran töltött el hosszú időt csendben, egyedül vagy a testvérekkel együtt üres templomokban, ahol csak az Eucharisztia volt jelen, vagyis az eucharisztikus színek alatt az Úr Jézus. Számomra ez tanulságul szolgál a mi mindennapi áldozásunkhoz is, mert akkor lesz bennem is gyümölcsöző a szentáldozásban kapott kegyelem, ha ott van mellette a napról napra történő egyéni istenkeresés: Isten kizárólagos imádása.

A másik egy közösségi vonatkozás. Szent Ferenctől sokszor halljuk azt a szófordulatot – amit az evangéliumból vesz –, hogy a testvérek mossák meg egymás lábát, vagy azt, hogy aki előljáró lesz a testvérek között, annak az a szolgálata, hogy a többiek lábát mossa meg.

Ferenc ezt a képet János evangéliumából veszi, mégpedig az utolsó vacsora elbeszéléséből, amelyben Isten Fia szeretetének végső jele: a tanítványok lábának megmosása.

Amikor Ferenc ezt a közösségi életre alkalmazza, azt erősíti, hogy a személyes, testvéri kapcsolataink eucharisztikus kapcsolatok. Az eucharisztikus találkozásokban pedig meg kell valósulnia az önátadásnak, az áldozatos szeretetnek és az alázatnak, ami Jézusnak ebben a gesztusában, a lábmosásban tapasztalható. *Forrás: Ferencesek.hu*

Dr. Erdő Péter bíboros: Az Eucharisztia a legreálisabb jelenlét és részesedés igazságát tárja fel (2020, elhangzott Úrnapján a budapesti Szt István Bazilikában)

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Fokozatosan oldódnak fel a járvány miatt bevezetett korlátozások. A mai ünnepen helyenként már kimerészkedik a közösség a templomon kívülre és megtartják az úrnapi körmenetet. Mi itt, a pesti bazilikában még a templomon belül hódolunk majd az Oltáriszentség előtt. Az úrnapi körmenetnek ugyanis fontos üzenete van és az a kívánatos, főleg itt, a város szívében, hogy minél nagyobb tömeg gyűljön egybe. Erre azonban most még nincs lehetőség. Különös alkalmunk van tehát az idén arra, hogy feltegyük magunknak a kérdést, mi a jelentése ennek az ősi ünneplésnek.

2. A most felolvasott evangéliumi szakasz (Jn 6,51–58) mintegy elővételezve beszéli el az Oltáriszentség alapítását. „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok az én testem a világ életéért.” Ezek a szavak szinte egybecsengenek az utolsó vacsora nagyszerű kijelentésével. A mai evangélium nem általánosságban arról beszél, hogy az örök élet feltétele az, hogy higgyünk Jézusban. A hit tágabb valóságán belül egyetlen pontra figyel: örök életünk abból fakad, hogy Krisztus

testével táplálkozunk. Ha hallgatjuk Jézus szavait a kenyérről, amelyet ad nekünk, megjelenik szemünk előtt az utolsó vacsora képe. Szinte látjuk az Urat, amint megtöri a kenyeret.

Az erős kifejezések bele akarják vésni lelkünkbe a meggyőződést, hogy Jézus emberi valósága nem csupán látszat, áldozatát nem lehet csak lelki értelemben felfogni: az eucharisztikus test és vér a legreálisabb jelenlétnek és a legreálisabb részesedésnek az igazságát tárja fel.

Ma megint sokan hajlamosak divatos igények szerint újraírni az Evangéliumot, más, tetszetősebbnek gondolt jelentést tulajdonítva Jézus tetteinek és életének, mint amit a történelmi valóság indokol. Mi, keresztények a Názáreti Jézus tanítványai vagyunk. Az ő történelmi személye, élete és tanítása hitünk alapja és tartalma. Más Örömhírt senki sem hozhat.

3. Úrnapja ünnepe nagycsütörtök títját állítja elénk immár a feltámadás fényében. Az utolsó vacsora után Jézus kiment az Olajfák hegyére tanítványai kíséretében. Ezzel kezdetét vette szenvedésének útja. Erre emlékeztet minket is évről évre nagycsütörtök liturgiája, amikor az Eucharisztia alapításának megünneplése után elvonulunk az Oltáriszentséggel a szentsírhoz, hogy együtt virrasszunk a szenvedő Krisztussal. Az idén még ezt sem tehetjük meg, hanem üres templomokban végeztük a nagycsütörtöki szertartást. A legtöbben a szent cselekményt csak közvetítések útján kísérelhették. Ugyanezt a Krisztussal való közösséget éljük át, de örömteli módon, a feltámadási körmenet liturgiájában is. Ahogyan az Úr Mózes szolgálatát igénybe véve kivezette a népet Egyiptomból, úgy vonul a sírból föltámadt Krisztus nyomában a szabadságukat elnyert, megváltott emberek ujjongó körmenete. Csakhogy a feltámadási körmenetet sem tudtuk a szokásos módon megtartani. Viszont hallottuk a feltámadás evangéliumát, az asszonyokhoz és a tanítványokhoz szóló üzenetet: „Előttetek megy Galileába.” Ismét csak Jézus jár elől, a tanítványok azok, akik követik őt. Ezúttal azonban a körmenet nem ér véget, hanem tart az idők végezetéig. Jézus megváltott minden nemzetet, minden kor emberének meghozta a szabadulást. Mi is hivatást kaptunk arra, hogy nyomában menjünk Galileába, hogy járjuk be a világ útjait, és vigyük el Krisztus örömhírét minden népnek, minden egyes embernek. Erre kapunk különleges alkalmat az idén. Szentatyánk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust 2021 szeptemberére helyezte át. Folytassuk hát lelki előkészületünket az idén a misszió jegyében.

4. Amikor Krisztus az Oltáriszentséget rendelte, tanítványai között, mintegy új családja körében osztotta ki a kenyeret.

Az utolsó vacsora asztalközössége titokzatosan megjeleníti minden idők egyházának közösségét. Krisztus asztalához ülni megszentelődést kíván.

Csak a megkeresztelt ember járulhat az Eucharishtiához. De hogyan is közeledhetnénk másként a Szentek Szentjéhez, a mindent megtisztító és átvilágító isteni tűzhöz, ha nem úgy, hogy belsőleg megtisztulunk és imádással fordulunk hozzá. „Szentség a szenteknek” – ezt kiáltották áldozás előtt az ókeresztény egyházban, ezt halljuk ma is a keleti liturgiában. Szent Pál apostol a Korintusiaknak írt első levelében így fogalmaz: „Aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az Úr testét, saját ítéletét eszi és issza” (1Kor 11,27–29). Ezért hangzik el ünnepélyes pápai szertartásokon a felhívás: Csak az járuljon szentáldozáshoz, aki a katolikus egyház teljes közösségében van, aki a kegyelem állapotában van, és kellőképpen felkészült az Oltáriszentség vételére.

Megtapasztalhattuk az előző hónapokban, hogy a lelkünk vágyott és szinte éhezett az Oltáriszentségre.

A lelki áldozás szép imádságát ugyan mindig elvégezhattük, de tudtuk, hogy a tényleges szentáldozás valami többet jelent. Ha nem így volna, Jézus megelégedett volna azzal, hogy egy szép imádságra tanítson minket.

5. Az Oltáriszentség különleges erő. Sugárzása áthatol templomaink falán. Ebben a szentségben Krisztus mindig úton van a világ felé. Az eucharisztikus jelenlétnek ez az egyetemes vonása jelenik majd meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Krisztust akarjuk hordozni városunk utcáin és közben az ő jóságára és szeretetére bízunk Budapest városát és az egész világot. Rábízuk a mindennapi életünket. Mert jelenléte át kell, hogy járja a tetteinket is. Neki ajánljuk a betegek szenvedését, a fiatalok és az idősök magányát, minden kísértést és minden félelmet, neki ajánljuk egész életünket. A Kongresszus nagy és nyilvános áldás kíván lenni városainkra és falvainkra. Terjedjen ki Krisztus jelenlétének áldása az egész világra!

Ha szentáldozáshoz járulunk, ez azt jelenti, hogy készek vagyunk Krisztushoz igazítani életünket.

Ez a bensőséges közösség magában foglalja az imádatot és az elszánt akaratot, hogy kövessük őt, aki előttünk járja az élet és a történelem útját. Az imádat és hitünk nyilvános megvallása szorosan kapcsolódik a szentáldozás valóságához. Kérjük Krisztust a mai ünnepen, járja át egész életünket, erősítse meg szeretetünket és borítson be jelenlétének áldásával. Ámen

Forrás: Esztergom-Budapesti Egyházmegye

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!

A Ferences Világi Rend képzési levele
Megjelenik negyedévente
„Ingyen kaptatok, ingyen adjátok”
Kiadja a FVR Országos Tanácsa
belső használatra
1024 Budapest,
Rómer Flóris u. 4.
www.fvr.hu
Összeállította: Komáromi Mária ofs